

Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.I.30.036/2023/5/I. szám

A felperes:

felperes1 (cím1)

A felperes képviselője:

Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Név ügyvéd, cím2)

Az alperes:

alperes1 (cím3)

Az alperes képviselője:

Név1 ügyvéd (cím4)

Fellebbezést benyújtó fél:

alperes 15. sorszám alatt

Csatlakozó fellebbezés

felperes által Mf.I.30.036/2023/3.szám alatt

A per tárgya:

közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye

Az elsőfokú bíróság:

Kaposvári Törvényszék mint munkaügyi bíróság

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

23.M.70.056/2023/14/I. szám

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét – fellebbezett részében – a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

A perköltségre vonatkozó részében részben megváltoztatja, a felperes elsőfokú perköltség viselési kötelezettségét mellőzi, és az elsőfokú perköltségről úgy rendelkezik, hogy mindkét fél a saját költségét maga viseli.

Az alperes le nem rótt elsőfokú eljárási illeték viselési kötelezettségét mellőzi.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 39.495 (harminckilencezer-négyszázkilencvenöt) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által irányadónak tekintett tényállás szerint a felperes 2017. október 5. napjától állt közalkalmazotti jogviszonyban az alperesnél, belovagló munkakörben. Munkavégzési helye cím5 szám alatt volt, távolléti díja havi bruttó 296.400 forintot tett ki. Ténylegesen a munkavégzési helyén is lakott, a 4. sz. apartmanban munkatársával, Név2cel. 2023. január 24-én a rendőrség házkutatást tartott a felperes és Név2 által lakott apartmanban, majd előállították őket. Név2et tiltott fegyverhasználat és orvvadászat elkövetésével, míg a felperest bűnpártolás vétségével gyanúsították.
- [2] Az alperes 2023. január 27-én rendkívüli felmentéssel megszüntette a felperes közalkalmazotti jogviszonyát a közalkalmazottakról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 33/A. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással. Indokként azt jelölte meg, hogy Név2cel és a felperessel szemben büntetőeljárás indult, 2023. január 24-én 4 óra 20 körül 10-15 rendőrautó és 30-40 kommandós érkezett a telephelyre. Név2 ellen engedély nélkül tartott 22-es félautomata, hangtompítós vadászfegyver, engedély nélkül tartott lőszer és lopás, valamint orvvadászat miatt, míg a felperessel szemben bűnpártolás vétsége megalapozott gyanúja miatt indult büntetőeljárás. Név2 és a felperes által használt apartman átvizsgálásakor talált valamennyi bizonyítékot lefoglalta a rendőrség. A szalmatároló végében elhelyezett búvóhelyet és szórót is megtalálták. Az ügyel kapcsolatban több médiafelületen beszámoltak a büntetőeljárás megindításáról. Ezek miatt a felperes közalkalmazotti jogviszonyának fenntartása a munkáltató számára lehetetlen.
- [3] 2023. február 13-án a Hely Vármegyei Rendőr-főkapitányság Bünyügyi Igazgatóság Bünyügyi Osztálya a 14.000/377/2022. Bü. számú határozattal megszüntette a felperessel szemben indított büntetőeljárást, mert a felperes részéről nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése, tekintettel arra, hogy vadászvizsgával és a vadászattal kapcsolatos ismeretekkel nem rendelkezett, így nem kellett tudnia az elejtett vadakkal összefüggő szabályokról, a feldolgozás módjáról, továbbá a lőfegyverek tárolásának feltételeiről. A felperes azóta a szülei lakásában él, jövedelemben nem részesül, munkát nem keresett, álláskeresői járadék folyósítását nem kérte.
- [4] A felperes keresetében a rendkívüli felmentés jogszerűtlensége miatt annak keltétől 2024. január 27. napjáig havi 241.566 forint - társadalombiztosítási járulékkal csökkentett - távolléti díjnak megfelelő összegű elmaradt jövedelem mint kártérítés, összesen 2.898.792 forint és ennek 2023. január 27. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata, végkielégítésként 483.132 forint, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Kjt. 38. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 82. § (1), (2) és (3) bekezdése szerint. A felmentésbe foglalt tényállítások valóságtartalmát nem vitatta, vitatta viszont azok okszerűségét, mert álláspontja szerint a büntetőeljárás megindításának ténye önmagában nem szolgálhat alapul a közalkalmazotti jogviszonya megszüntetéséhez. Perköltségigényét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) pontjára alapította.

- [5] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben való marasztalására irányult. Véleménye szerint a rendkívüli felmentésben írt indokok valóságok, és okszerűen vezettek a felperessel szembeni bizalomvesztéshez. Mivel a felperes és Név2 élettársakként éltek egy apartmanban, a felperesnek tudnia kellett a tiltott fegyver- és lőszerhasználatról, valamint az orvvadászatról. A felperessel és élettársával szemben büntetőeljárás indult, vagyis nem tartották be a közalkalmazotti jogviszonyban álló munkavállalókkal szemben támasztott magatartási normákat, amely miatt lehetetlen a felperes további foglalkoztatása. A büntetőeljárást megszüntető határozat is tartalmazta, hogy a felperes segítséget nyújtott az elejtett vad feldolgozásában, a feldolgozáshoz eszközöket szolgáltatott. Mindez alkalmas volt a bűnpártolás vétségének megállapítására, holott közalkalmazottként feddhetetlen életűnek kellett volna lennie. Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes az Mt. 172. § (2) bekezdés b) pontján alapuló kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget, mert álláskereső, illetve képzési támogatást nem vett igénybe, és nem keresett munkát sem. Perköltségét az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján kérte megállapítani azzal, hogy igény tartott az Eger-Kaposvár útvonalon felmerült útiköltsége megtérítésére is.
- [6] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben alaposnak találta, és kötelezte az alperest az ítélelehozatalig terjedő időtartamra 1.243.938 forint jövedelempótló kártérítés, valamint ezen összeg után a középátlagos időponttól, 2023. június 9. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamat és kéthavi távolléti díjnak megfelelő 483.132 forint végkielégítés megfizetésére; ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 33.800 forint perköltséget, és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak 103.620 forint feljegyzett eljárásai illetéket.
- [7] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a rendkívüli felmentés nem felelt meg a Kjt. 33/A. § (1) bekezdés b) pontjának, ezért jogellenes volt. Tulajdonképpen nem is tartalmazta a felperesnek azt a magatartását, amely az alperesnél fennállt közalkalmazotti jogviszonyának fenntartását lehetetlenné tenné a továbbiakban, mivel nem a felperes magatartásáról, hanem a rendőrhatalóság és a média eljárásáról szól. A felperes nem követett el bűncselekményt, és a nyomozóhatóság rövid időn belül megszüntette a vele szemben folytatott büntetőeljárást. A büntetőeljárás megindítása pedig önmagában nem vezethet a munkáltatónak a munkavállalóba vetett bizalma megrendüléséhez.
- [8] A rendkívüli felmentés jogellenességére tekintettel a Kjt. 38. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Mt. 82. § (1) és (2) bekezdése alapján a felperes tizenkét havi - társadalombiztosítási járulékokkal csökkentett összegű – távolléti díj mint kártérítés megfizetésére alappal tarthatott igényt. A havi bruttó 296.400 forint összegű távolléti díj 18,5% járulékkal csökkentett összege havi 241.566 forint. 2023. január 27. és 2023. október 19. napja, az ítélet meghozatala közötti időben a felperes összesen 2.108.208 forint korrigált bruttó munkabérben részesült volna. Az Mt. 172. § (1) bekezdésében írt kárenyhítési kötelezettségének nem vitásan nem tett eleget, ezért a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ftt.) 25. § (1) bekezdés a), b), d) pontjában, valamint a 26. § (5) bekezdésében és a 27. § (3) bekezdésében írtak szerint a folyósítható álláskereső járadék összegét 10% nyugdíjjárulékkal csökkentett összegben 90 nap időtartamra (864.270 forint) le kell vonni abból az összegből, amit az alperesnél megkereshetett volna. 2023. január 27-től kezdődően így mindösszesen 1.243.938 forint összegű kár érte a felperest. Figyelembe véve, hogy állattenyésztési mérnök végzettségének megfelelő munkavégzési lehetőség a lakóhelye közelében nem volt, további kárenyhítési kötelezettség nem terhelte őt. A végkielégítést a Kjt. 38. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Mt. 82. § (3) bekezdés b) pontja alapján, figyelemmel a Kjt. 37. § (6) bekezdés b) pontjára, kétféle havi mértékben határozta meg.

- [9] A pernyertesség-pervesztesség arányát 51 - 49%-ban állapította meg a felperes javára a 3.385.924 forint pertárgyértékhez képest, amelyből 1.727.070 forintot talált alaposnak. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (2) bekezdése alapján a perköltségről úgy rendelkezett, hogy azt mindkét fél maga viseli. Ugyanakkor, mivel az alperes jogi képviselője Egerből érkezett a kaposvári tárgyalásokra, útiköltsége 49%-ának, azaz 33.800 forintnak a megtérítésére kötelezte a felperest az alperes javára. A feljegyzett illeték 49%-ának megfizetésére szintén az alperest kötelezte, amely ezt meghaladóan az állam terhén marad a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán.
- [10] E határozattal szemben az alperes fellebbezést, míg a felperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.
- [11] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú határozat részbeni megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a felperes és élettársa ellen indított büntetőeljárás ellentétes a közalkalmazotti jogviszonyban álló munkavállalókkal szemben támasztott magatartási normákkal, amely lehetetlenné tette a felperes további foglalkoztatását. A felperes közreműködött a Név2 által elejtett vad feldolgozásában, és a feldolgozáshoz eszközöket szolgáltatott. E magatartása alkalmas volt a bűnpártolás vétségének megalapozott gyanúja megállapítására annak ellenére, hogy a felperessel szemben indított büntetőeljárást utóbb megszüntették. A felperes és Név2 együtt laktak a bűncselekmény elkövetésének idején, ez önmagában igazolja, hogy tudomással bírt a hangtompítós fegyverről és az ahhoz szükséges lőszerokről, illetve közreműködött a bűncselekmény elkövetésében. Mindez okszerűen megalapozta a bizalomvesztést. Kérte a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősíteni, ennek alapján a tényállást módosítani, kiegészíteni, illetőleg felülmérlegelni az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörben hozott döntését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Kjt. 33/A. (1) bekezdés b) pontjában foglaltakat, ezért ítélete megalapozatlan. Előadta, hogy illetékmentesség illeti meg az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja értelmében, csatolta az erre vonatkozó nyilatkozatot.
- [12] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú határozat helybenhagyására irányult. Fenntartotta az 5. sorszámú beadványában foglalt érveit, amely szerint a munkáltató intézkedése azért jogszerűtlen, mert az ő kifogásolt magatartását nem tartalmazta, így a jogviszonya jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeire alappal tartott igényt.
- [13] Csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítéletet a perköltségre vonatkozó részében kérte megváltoztatni, a perköltség fizetési kötelezettségét mellőzni és az alperest 41.910 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezni, jogszabálysértésként a Pp. 83. § (2) bekezdését jelölte meg. Nem értett egyet az elsőfokú bíróság perköltség viselésére vonatkozó rendelkezésével. Keresetlevelében követelését úgy határozta meg, hogy az Mt. 82. § (2) bekezdése alapján tizenkét havi távolléti díjának megfelelő összeg, valamint kéthavi végkielégítés megfizetését kérte. A Kúria Pfv.20.279/2018/4. számú határozatára hivatkozva kiemelte, hogy nem a legmagasabb összegű kereseti kérelmet kell figyelembe venni a pernyertesség-pervesztesség arányának meghatározásakor és a perköltség megállapításakor, hanem azt a kereseti összeget, amelyről a bíróság érdemben döntött. A bíróság az ítélet meghozatalának napjáig tartó időszakra ítélte meg a kártérítést, így csupán 2.591.340 forintról döntött, ehhez képest a megítélt 1.727.070 forint 2/3-1/3 arányú pernyertességnek felel meg. Ebből következően, az alperes jogi képviselőjének útiköltség-igényére is tekintettel, az alperes köteles részére 33.000 forint+áfa összegű perköltséget megfizetni.
- [14] Az alperes a csatlakozó fellebbezési ellenkérelmében a perköltségre vonatkozó döntés helybenhagyását kérte, lényegében helyes indokai alapján.
- [15] A fellebbezés nem alapos, a csatlakozó fellebbezés részben alapos.

- [16] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a per főtárgya tekintetében a következtetése helytálló és a döntése is megalapozott.
- [17] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes valós indokkal szüntette meg rendkívüli felmentéssel a felperes közalkalmazotti jogviszonyát, és ezt a felek egyike sem vonta kétségbe: az alperes a fellebbezésében, a felperes a csatlakozó fellebbezésében, illetőleg a fellebbezési ellenkérelmében. Az egyébként valós indokok azonban az elsőfokú bíróság következtetése szerint nem vezethettek jogszerűen a - tartalmában a Kjt. 33/A. § (1) bekezdés b) pontjára alapított - rendkívüli felmentéshez. Az alperes fellebbezésében ennek a következtetésnek a helyességét vitatta, és a másodfokú bíróságtól a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontjában írt annak a felülbírálati jogkörnek a gyakorlását kérte, amely szerint a másodfokú bíróság a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vonhat le, illetőleg a megállapított tényeket másként minősítheti. Az ítéltábla azonban az egyébként helyesen megállapított tényekből sem eltérő jogi következtetés levonására, sem pedig azok máskénti minősítésére nem látott megalapozott indokot.
- [18] Az alperes a rendkívüli felmentés okát a 2023. január 24-én történtek leírásán túl abban jelölte meg, hogy a felperes ellen a Név2hez kapcsolódó gyanúsításokkal összefüggésben bűnpártolás miatt büntetőeljárás indult, melynek során a helyszínen bizonyítékokat foglaltak le, és mindez széleskörű médiaérdeklődés mellett zajlott. Ezeket az indokokat az elsőfokú bíróság helytállóan minősítette úgy, hogy valójában nem a felperes által tanúsított olyan magatartások, amelyek következtében a közalkalmazotti jogviszonyának fenntartása jogszerűen lehetetlenné válhatott az alperes számára.
- [19] Első ízben a keresetre benyújtott ellenkérelmében, majd a fellebbezésében határozta meg bizalomvesztésének a rendkívüli felmentéshez vezető indokait az alperes úgy, hogy megítélése szerint közalkalmazotthoz méltatlan, hogy a felperessel szemben büntetőeljárás indult, mert közreműködött a Név2 által elejtett vad feldolgozásában, ahhoz eszközöket adott, és tudnia kellett az illegálisan tartott lőfegyverről, valamint a lőszerről is. A felmentés indokait viszont utóbb kibővíteni nem lehet, és nincs helye olyan új felmondási okok bizonyításának, amelyek közlése a felmondásban nem történt meg (MK95 III.). A perbeli rendkívüli felmentés pedig nem tartalmazza a feldolgozásban való közreműködést, ahhoz eszközök adását, továbbá a felperes bűncselekményről való tudomását, illetőleg ezek az indokok ellentétesek is a felperessel szemben indult büntetőeljárást bűncselekmény hiányában megszüntető határozattal, amely kifejezetten a felperes tudattartalmára alapozta, hogy nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése.
- [20] A rendkívüli felmentésnek az a vizsgálható indoka, hogy nyomozást rendeltek el a felperessel szemben, nem alkalmas a közalkalmazotti jogviszony fenntartása ellehetetlenülésének a megállapításához. A nyomozás elrendelése és a büntetőeljárás megindulása ugyanis csak kivételes esetekben vezethet rendkívüli felmentéshez. Ilyen eset lehet, ha a munkavállaló bizalmi munkakörben dolgozik (EBH2005. 1244.), vagy amikor a munkavállaló által a munkaviszonyával összefüggésben elkövetett, a bizalom megingatására alkalmas súlyos bűncselekmény gyanúja merült fel, amelynek tényállását a munkáltató rövid időn belül nem tisztázhatta (EBH1999. 147.).
- [21] A felperes azonban a perbeli adatok szerint az alperesnél nem bizalmi munkakörben dolgozott, a bűncselekmény elkövetését nem ismerte el, a büntetőeljárást vele szemben rövid időn belül, a 2023. január 24-i meggyanúsítást követően 2023. február 13-án megszüntették. Hiányoznak tehát a perbeli esetben azok a többlet tényállási elemek, amelyek alapján önmagában a büntetőeljárás megindítása okszerűen vezethetett volna a rendkívüli felmentéshez. Mindez a munkáltató szubjektív megítélése ellenére nem alkalmas a bizalomvesztés mások értékítéletében is megnyilvánuló, objektív kifejeződésére, ugyanis a bizalomvesztés nem szubjektív kategória, szükséges annak objektív elemekben való

megnyilvánulása is (BH2020. 309.), és ez a felek viszonyában hiányzott. Ez pedig a rendkívüli felmentést jogszerűtlenné tette, mint ahogy erre az elsőfokú bíróság helyesen következtetett.

- [22] Azt is alaptalanul kifogásolta az alperes, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően értékelte a felperes kárenyhítési kötelezettségének terjedelmét. A törvényszék az irányadó szempontokat figyelembe vette, amivel szemben az alperes nem bizonyította, hogy a felperesnek milyen elmulasztott álláslehetőségei lehettek volna, milyen átképzés keretében, milyen munkát találhatott volna a keresettel érintett időszakban. A munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei egyes kérdéseiről szóló 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény 7. pontja ugyanis a munkáltató kötelezettségévé teszi annak bizonyítását, hogy a munkavállaló nem, illetőleg nem megfelelően tett eleget a kárenyhítési kötelezettségének. Az erre történő általános utalás, általánosságok említése konkrétan megjelölt álláslehetőségek nélkül, nem alapozza meg azt a következtetést, amely szerint a felperes a kárenyhítési kötelezettségét nem megfelelően teljesítette, ami miatt magasabb összeget lehetne levonni a neki kártérítés címén járó összegből, mint amit az elsőfokú bíróság teljesített.
- [23] Mindezen indokokra tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét – fellebbezett részében – a per főtárgya tekintetében helybenhagyta a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján.
- [24] A csatlakozó fellebbezést, amely a felperes részéről a perköltség viselésére vonatkozott, a másodfokú bíróság részben megalapozottnak találta, bár a pernyertesség-pervesztesség arányára vonatkozó érvelését nem osztotta, mert azt helyesen határozta meg az elsőfokú bíróság. A felperes által felhívott kúriai döntés kapcsán megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság érdemben döntött a teljes kereseti követelésről olyan módon, hogy annak egy részét megítélte, a másik részét pedig elutasította. A felperes a pertárgyértéket maga 3.381.924 forintban jelölte meg, és keresete úgy szólt, hogy tizenkét havi távolléti díjának megfelelő 2.898.792 forint, plusz kettő havi távolléti díjjal egyező 483.132 forint végkielégítés, azaz összesen 3.381.924 forint megfizetésére kéri kötelezni az alperest. E helyett 1.727.070 forintot ítélt meg az elsőfokú bíróság, de mind a 3.381.924 forintról döntött. Helyesen járt el tehát az elsőfokú bíróság a pernyertesség arányának számításakor.
- [25] Tévedett azonban, amikor az egyes költségelemekből egyet, nevezetesen az alperes készkiadását kiemelte, és ennek egy része megfizetésére kötelezte a felperest. Az elsőfokú perköltség e helyett a következőképpen számítandó.
- [26] A teljes pertárgyérték 3.381.924 forint volt, ebből 1.727.070 forintban, azaz 51%-ban pernyertes a felperes, aki az IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján kérte az ügyvédi munkadíj megállapítását, és jogi képviselője áfakörbe tartozik. 3.381.924 forintnak az 5%-a áfával 214.752 forint, amelynek az 51 %-a 109.523 forint. Az alperes elsőfokú eljárásban felmerült perköltsége a 3.381.924 forint alapul vételével az IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerint 169.096 forint, plusz az útiköltsége 69.034 forint; azaz 238.130 forintot kért teljes pernyertessége esetére, de csak 49%-ban lett pernyertes, amellyel arányban a megtérítendő perköltség összege 116.684 forint. A feleket a pernyertességük arányában megillető perköltség különbsége elenyésző, amely miatt a Pp. 83. § (2) bekezdése értelmében mindkét fél a saját költségét maga viseli.
- [27] Ezeken az indokokon alapul tehát a másodfokú bíróságnak a Pp. 383. § (2) bekezdésében írt részben megváltoztató döntése, amely szerint mellőzi a felperes elsőfokú perköltségben marasztalását, és a felek a felmerült költségeiket maguk viselik.
- [28] Az alperes fellebbezésében bejelentette és igazolta, hogy személyes illetékmentesség illeti meg, ezért a másodfokú bíróság mellőzte az elsőfokú ítéletből az ez irányú marasztalását, és

azt állapította meg, hogy a le nem rótt elsőfokú eljárási illetékeket az állam viseli a Pp. 102. § (6) bekezdése, a 383. § (6) bekezdése és az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján.

- [29] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, míg a felperes csatlakozó fellebbezése mintegy fele részében volt sikeres, ezért az alperes köteles a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét megfizetni, amelyet a felperes a jogszabályban írt mértéknél kevesebb összegben számított fel, ezért a másodfokú bíróság a kérelmével egyezően határozta meg az ügyvédi munkadíjat az IM rendelet 2. §-a alapján, figyelemmel a Pp. 83. § (2) bekezdésére.
- [30] A másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében, mert a felperes a Pp. 525. §-a szerinti munkavállalói költségkedvezményre jogosult, az alperes pedig illetékmentes.

Pécs, 2023. december 14.

Dr. Tolnai Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogycska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit Csilla s.k. bíró